

A pusztai vándorlás végén járunk. Izráel népe nemsokára bemegy arra a földre, amit az Úr örökségül ad neki. Nem azért adja nekik, mert megszolgálták, nem érdemlik meg. Azért adja, mert kiválasztotta őket; Ábrahámától kezdve többször is elmondta, hogy azt a földet akarja nekik adni. Ez a föld most már „látótávolságon belül” van. Térben is, mert ott vannak a határán. Időben is, mert végéhez közeledik a negyven év. És az emberek szívében is, mert már nem láznak Isten ellen, hallgatnak rá, engedik, hogy vezesse őket. A vándorlás kezdetén még sok volt a zúgolódás, az elégedetlenség, vissza akartak menni Egyiptomba, ez mostanra megszűnt. Taníthatók lettek, és Isten tanítja is őket.

Most a hálaadásra tanít. Minket is tanítani kell erre: hogy amit Istentől kaptunk, azt úgy is vegyük; hogy nem érdemeltük meg, és utólag sem fizethetjük ki. Isten az Ő szeretetéből fakadóan ad nekünk folyamatosan, és azt akarja, hogy mi jól éljünk azzal, amit ad.

Amikor bemennek a megígért földre, vallást kell tenniük arról, hogy Ő hozta be őket ide, és arról is, hogy mit tett velük a múltban. Nekünk is „emlékeznünk kell az útra”, és meg is kell vallanunk – nekünk is szükségünk van erre, hogy a „hála” ne üresedjen ki, ne csak egy érzés maradjon belőle, hanem tudjam, hogy ki az Úr, tudjam, hogy minden, ami jó, Tőle származik (Jak 1,17), és természetes legyen, hogy figyelek rá, engedelmeskedem neki, engedem, hogy vezessen: parancsoljon, küldjön – mert abban akar megáldani és megajándékozni.

Megmondja nekik, mire kell emlékezniük. A kezdetekre is: amikor az ősatyák lementek Egyiptomba. Már Ábrahám is volt Egyiptomban, de itt inkább Jákóbról és a fiairól van szó, ők már ott is maradtak – de tudták, hogy Isten azt a földet ígérte nekik, ahonnan eljöttek: Kánaánt. Tudták, hogy idegenben élnek, és ez látszott is rajtuk. Mi is „idegenek és jövevények” vagyunk, látszik-e ez rajtunk? – Látszott rajtuk, hogy van Istenük: olyan Isten, aki a világ (Egyiptom) támogatása nélkül, sőt elnyomása alatt is megtartja az övéit. Mit tettek ők ezért? Semmit, teljes egészében Isten tartotta őket „emlékezetében”. Ők annyira elfeledkeztek róla, hogy Mózes is megkérdezi: „mit mondjak, ha azt kérdezik: mi a neve” – vagyis „ki az az Isten”, mert nem tudnak róla semmit. De az Úr akkor is meg tudja ragadni őket, ha ilyen távol vannak tőle.

Minket is kihozott „Egyiptomból”, abból az életből, amelyben csak a világot láttuk magunk körül, és kénytelenek voltunk ahhoz igazodni. Lehet, hogy mi sem tudtunk róla semmit; lehet, hogy csak sejtettük, hogy van valaki, aki a látható dolgok fölött áll, aki törődik velünk, és még kiáltottunk is hozzá, mint az izráeliek – de nem ismertük Őt személyesen, és nem voltunk szabadok. Ő szabadított meg, és Ő ismertette meg magát velünk. Nekik még ígéretet tett, hogy mit fog tenni; nekünk már azt jelentette ki, hogy „elvégeztetett”, Jézus Krisztusban beteljesedtek Isten ígéretei; Ő pedig elment, hogy helyet készítsen nekünk.

Izráel fiai is látták, hogy Isten beteljesíti az ígéreteit akkor is, ha ez lehetetlennek tűnik, sőt akkor is, ha ők maguk lázadtak ellene. Láthatták: az a jó út, amit Isten ad elénk (még akkor is, ha azt veszélyesnek tartjuk), nem az, amit mi képzelünk el magunknak. Isten azt mondja nekik: úgy adjanak hálát, hogy vallást tesznek arról, amit Isten tett; az adományait is ezzel a hálával adják oda. Ne büszkén, hogy „én ennyit adtam”. A termés legjavát kellett adniuk – azt pedig Isten adta nekik. Később a tizedet is így kellett adniuk: hálával és vallást téve arról, hogy az Úr sokkal többet tett értük: megszabadította őket, és most hozzá tartozhatnak, neki engedelmeskednek, nem kell a világhoz igazodniuk.

Nekünk már felszólításként hangzik: „ne igazodjatok e világhoz”, mégis hálával fogadhatjuk, hogy „nem kell”. Nekünk már arról is beszél az ige, hogy nem a zsenge és a tized (az anyagiak) az igazi áldozat, hanem az, ha odaszánom magamat „élő és szent áldozatul, amely tetszik

Istennek”. Ha ezt teszem (erre törekszem), nem leszek büszke arra, amit én tettem, hanem megköszönöm, hogy tehettem, hogy volt miből, mert Isten adott. És ha a világból támadások érnek, mert másként élek, mint ők, akkor is tudom, hogy Ő velem van, és biztosan megtart, mert Ő hatalmasabb e világ isteneinél; „megszabadít minden gonosztól, és bevisz az Ő mennyei országába” (2Tim 4,18).

5Móz 32,4

Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.